

Nehemiáš

Vstupní slovo: Ž 106,1-3; 1. čtení: Neh 1,1-2,8 2. čtení: Jan 14,12-14; Poslání: Filip. 4,4-7;
Požehnání: Nu 6,24-26 Písňe: 639; 589; 395; 204; Pěvecký sbor; Notička; Echo

Pro děti

1. Úvod - o strachu

Milé děti, i milí dospělí, nejdřív bych chtěl položit otázku. Teď se zeptám v první řadě dětí. Měli jste někdy strach, báli jste se něčeho nebo někoho? Kdo nikdy neměl strach? Ať se přihlásí. --- Vzpomínám si jak jsme měl jako mladý hoch, bylo mně asi tak kolem 9 – 10 let, že jsem měl takový špatný sen, že na půdě domu, kde jsme bydleli a kde jsem šel, najednou na mne vyštěkl takový ošklivý a velký pes. A probudil jsem se, ale na tu půdu jsem raději nechodil a celkem dlouho mě to trápilo. To je strach a obava z něčeho, co nám může uškodit. Ale měli jste strach o někoho ze svých blízkých, bratra, sestru, maminku nebo tatínka, že by se jim mohlo něco stát? Třeba když už měli přijít domů a oni nikde. Jistě jste si oddechli, když už přišli. A tak můžeme mít obavy z něčeho, co nám škodí a ubližuje a také o někoho, kterého máte rádi. V těchto obou případech ať tak, či tak jsme smutní.

2. Nehemiáš je smutný

Před chvílí jsme si četli o jednom člověku, který měl obavy a byl smutný. Ten muž se jmenoval Nehemiáš a vy si o něm budete v neděle teď něco povídat. Kdo to byl, kde a kdy žil, kde bydlel a co dělal? Bylo to už před mnoha lety, byl vysokým úředníkem na dvoře krále tehdejší velké říše a to byla Persie. Pocházel ale z izraelského národa, který byl v té době deportován, odveden ze své země. Bylo to proto, že neposlouchali Pán Boha a dělali si co chtěli. Po nějakém čase se mohli do své země vrátit, ale neměli to tam lehké. Jejich hlavní město Jeruzalém bylo v troskách a ani tamější lidé, tam nastěhovaní, jim moc nepřáli. Před tím postavili v Jeruzalémě chrám Pánu Bohu, ale jinak se necítili v bezpečí. Jakoby na ně vybafnul nějaký ošklivý a velký pes. K Nehemiášovi, který byl v té době v bezpečí na královském hradě a nic mu vlastně nechybělo, přišel jednou jeho blízký příbuzný, vlastně bratr, se zprávou o tom, jak se v jejich zemi má izraelský lid špatně. A Nehemiáš z toho byl špatný. Co myslíte, co pak udělal? --- Byl doma, nic nejedl, postil se a modlil se. Jemu nic nechybělo, měl se dobře, ale z toho, že jeho lid se měl špatně, byl smutný. A nebylo mu to jedno, jak se mají jeho nejbližší, jeho krajané.

3. Nehemiáš se modlí a něco dělá.

Četli jsme, že se Nehemiáš modlil. Vzal to, řekli bychom, za správný konec. Začal s rozhovorem s Pánem Bohem. Někdy o modlitbě říkáme, že to je takový nebeský telefon. Myslím, že je o tom také jedna písnička. A oproti našim telefonům, kterými si telefonujete nebo píšete esemesky, má tu zvláštnost, že nikdy není obsazeno, že nikdy tento telefon není zavěšený. A Nehemiáš měl obavy ani ne tak o sebe, protože on byl zajištěný, ale o lidi, které měl rád. Nebyl vůči nim lhostejný. To si zapamatujme a tak to také dělejme, že když vidíme, že se někomu vede špatně, že se za něho můžeme modlit a to proto, že ho máme rádi. Ať je bratr nebo sestra, maminka nebo tatínek, kamarád nebo třeba úplně neznámý člověk, můžeme se za něj modlit a hlavně ho mít rádi. A teď bychom si mohli říct – to je všechno? Stačí, když jenom zůstaneme sedět doma v pokoji, budeme se modlit a víc už nic? Co myslíte, stačí to? --- Co udělal Nehemiáš, o kterém, jsme si četli, zůstal někde schovaný a nic? --- Ale kdepak! To, co udělal, že se rozhodl pomoci. Udělal to tak, že šel za králem, u něhož sloužil, a požádal ho, aby mu dovolil jít do Jeruzaléma, aby pomohl svému národu. A opět tady čteme, že se při tom modlí. Jít tehdy ke králi nebylo jen tak. A Nehemiáš měl obavy a strach, jak uspěje. Ale přesto do toho jde a chce pomoci.

4. A co my?

To bylo docela hezké čtení a povídání o tom Nehemiášovi. Ale co s tím uděláme my, dnes a tady a je jedno, jestli jsme malí nebo velcí. A tak si to povězme docela jednoduše a prostě. Vy děti a my dospělí míváme obavy a strach. Nehemiáš nám ukazuje cestu a je nám příkladem. Je smutný, má obavy, ale nechce to tak nechat. A tak začíná nejdřív s Bohem; modlí se, i když je smutný. Ale nezůstává jen u toho; rozhodl se s tím, co špatného slyšel, něco udělat. Jde do toho, nesedí „na zadku“, i když má obavy; a při tom se modlí. Takže tento příběh jsme si nepovídali jen tak pro zábavu, ale pro to, abychom se modlili a pak také něco udělali. A Nehemiáš nechť je nám příkladem.

Pro dospělé

A) Úvod – kdo byl Nehemiáš

V prvním čtení jsme četli úvod knihy Nehemiáš. Připomeňme si kdo to byl, jaká byla jeho doba a jaký na sebe vzal úkol. Žil v době, kdy část izraelských zajatců se vrátila zpět do své země, země kterou jim dal Hospodin jejich Bůh. Nějaký čas před ním se s částí deportovaných lidí vrátil kněz Ezdráš a za jeho působení byl znovu postaven Jeruzalémský chrám a obnovena v něm bohoslužba. Velká část Izraelců však v cizině zůstala a někteří dosáhli v tehdejší perské říši docela dobrého postavení. Mezi nimi byl také Nehemiáš. A tento Nehemiáš dostává od svých příbuzných zprávu, že těm, kteří se do země otců navrátili, se nemají dobře. A jak jsme si připomínali v části pro děti, Nehemiáš je z toho smutný, ale vidí, že je potřeba jim pomoci. Spolu s dětmi jsme si připomenuli, že začíná modlitbou a také vyznáním vin. Nezůstává tedy jen u modlitby, ale vidí, že ze svého vysokého postavení může pomoci a tak se zase modlí, ale také dělá. Má obavy, jak to bude možné a začíná opět modlitbou. Za kněze Ezdráše byl vybudovaný chrám, ale Jeruzalém byl v troskách. Nehemiáš na sebe vzal úkol obnovit Izrael jako národ, jako společenství, které také chválí Hospodina, ale také žije jako společenství národa.

B) Nehemiášův úkol

Tento úkol tedy na sebe vzal. Církev, křesťané mají pověření a úkol žít ve společnosti i těmi, kteří Krista nevyznávají. Pán Ježíš ve své tzv. velekněžské modlitbě zapsané evangelistou Janem prosí Otce: „Na světě jsou, ale nejsou ze světa. Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od zlého.“ A tak jako Nehemiáš vzal na sebe úkol obnovy izraelského společenství, tak také nás tady Pán Ježíš chce mít jako svědky jeho evangelia. Přimlouvát se za tuto zemi, za tento náš národ nemůže nikdo jiný dělat než ti, kteří v Krista věří a následují ho. Slyšel jsem k tomu asi toto: Křesťan má číst noviny a Bibli. Noviny, aby věděl za co se modlit a Bibli, aby věděl, jak se modlit. Možná to zní trochu nezvykle, ale berme to vážně. Ovšem jen u modlitby nelze zůstat, je potřeba tak jako Nehemiáš vstoupit do děje a něco dělat. Bylo zdůrazňováno, že křesťan se o věci veřejné nemá starat; prostě s tím, že politika je věc špinavá a do toho se věřící člověk nemá namočit. Argumentovalo se i citátem z Nového zákona z 2. dopisu Timoteovi podle kralických že, „kdo bojuje neplete se v obecnou živnost“ a o to se tedy křesťan starat nemá. A známe to i z historie české církve, když Jednota bratrská nedovolovala svým členům účast ve světských úřadech; to ovšem bylo proto, že tam se rozhodovalo o hrdelních případech a o životě a smrti nemůže křesťan rozhodovat, to je věcí Boží. Jenže Nehemiášův přístup je přece jen jiný; ví, že svému národu, své církvi má pomoci právě v této oblasti správy země a národa. Tím nechci povědět, že bychom se teď měli vrhnout především do těchto věcí, věcí politických, ale abychom se rozhodovali tak, jak to je dobré pro naše bližní a jak je to podle Boží vůle. U Nehemiáše to můžeme také vidět; modlí se a pak do toho vstupuje.

C) Naše poslání

Tak hledejme své, naše místo v životě církve i v životě naší obecné společnosti, naší země. Opět, křesťané mohou jak do života církve, tak společnosti přinést něco, co se nenosí. To něco je láska. Zní to trochu pateticky, jenže to lidem nám chybí. Vidíme kolem sebe, že lidé žijí ve strachu a dotýká se to i nás. Situace vnitřní i vnější je nejistá a to právě vyvolává obavy o budoucnost. Vztahy mezi lidmi jsou nabitá, jak třeba v manželství, v sousedských vztazích a obecně. Jak se zbavovat strachu? Jako příklad, byť z jiné doby, chci uvést příběh bratra faráře Bláži Šourka, z jeho života, konkrétně zážitek z vojny. Jako farář a věřící člověk byl předmětem posměchu a až šikany zvláště ze strany jednoho z důstojníků. A Bláža Šourek povídal, že ho pak neměl rád. Ale zjistil, že se ho bojí. Připomenul si verš z dopisu apoštola Jana, kde píše „láska nezná strach; dokonalá láska strach zahání“ a zkusil tohoto důstojníka mít rád; pak zjistil, že se ho už nebojí. Je to jistě příklad z jiné doby a jiného prostředí, ale ukazuje nám na naši možnost jako věřících lidí k pomoci svému okolí; blízkému i obecnému. V tom bych viděl i poslání církve vůbec a nás jednotlivých křesťanů; milovat a pak nemít strach.

D) Závěr

Co říci závěrem. Mluvili jsme o Nehemiášovi a to bylo už dávno; přesto to však platí i pro nás dnes. Říká se, že na jednu myšlenku se dá napsat celý román; ale v celém románu nemusí být ani jedna myšlenka. A tak jednu na závěr. Je to latinské přísloví a zní: „Ora et labora.“ Do češtiny je to „modli se a pracuj“. A to smíme slyšet i z tohoto Nehemiášova příběhu. To není věc nedělního času, i když také, to je věc našich všedních dní. K tomu nás náš Pán, Bůh a Otec v Ježíši Kristu a Duchu svatém povolává. Modleme se, pracujme a navzájem se milujme.